NRC HANDELSBLAD Dinsdag 2 juni 1981

Werkcentrum Dans begreep eenvoud van David Gordon

Voorstelling: Werkcentrum Dans in samenwerking David Gordon's Pick up Company. Coproduktie Grote ogen (Big eyes). Constructie en toneelbeeld: David Gordon. Wereldpremière 1 juni 1981. Plaats: Rotterdamse Schouwburg. Herhalingen in Amsterdam (2/6), Arnhem (3/6), Den Haag (4/6), Utrecht (5/6) en Eindhoven (6/6).

Door INE RIETSTAP

Het Werkcentrum Dans beet de spits af van het dansaandeel in het gisteren gestarte Holland Festival met een eigentijdse avondvullende produktie Grote ogen (Big eyes) genaamd. De toegevoegde Engelse titel is niet toevallig, want het gaat om een samenwerkingsproject met de uit Amerika afkomstige Pick up Company, geleid door David Gordon. Eerder in het seizoen werkte David Gordon, geassisteerd door danseres/echtgenote Valda Setterfield aan onderdelen van Grote ogen met de dansers van Werkcentrum Dans. En sinds vorige week werden die onderdelen met die van zijn eigen, steeds min of meer toevallig samengestelde groep in een totale produktie samengevoegd en vermengd.

Dia's vormen de achtergrond van het werk. Dia's van de ogen van David Gordon, dia's ook van teksten die men gewoonlijk tijdens de repetitie en instudering herhaaldelijk te horen krijgt: Paulien, dat doe je niet goed. Wat doen jullie nou? Langzamer. Groter bewegen. Nu sneller, enzovoort. Dat via dia's geleverde commentaar wordt tijdens de dans onmiddellijk verwerkt en besproken, zodat er een zeer ontspannen doch zeer goed georganiseerde repetitiesfeer ontstaat, waarbij de dansers flink hun mondje roeren.

Het eerste onderdeel wordt "begeleid" door een telefoongesprek in de trant van Hoe gaat het met jou, met mij gaat het goed, waarbij een enkeling converseert met de hele groep, hetgeen herhaaldelijk tot veel door elkaar gebabbel leidt. Intussen wordt die eenling (Valda Setterfield) onverstoorbaar heen en weer getrokken, geduwd, getild, gesleept en gemodelleerd. In een ander onderdeel vertellen de dansers precies wat zij gaan doen en in welke volgorde.

De bewegingen die Gordon gebruikt zijn simpel, direct en natuurlijk, en over het algemeen heel boeiend in de gekozen frases gevariëerd. Maar soms wordt het te veel herhaald, waardoor de in eerste instantie opgeroepen spanning wegzakt. Als geheel een fris, ongecompliceerd en attractief werk, ontdaan van ieder spoor van moeilijkdoenerij of artistieke hoogdraverij. Het is spelen met alledaagse bewegingen en daar danig plezier aan beleven. Dat Gordon die instelling ook op de uitvoerenden wist over te brengen, was overduidelijk en het was opmerkelijk te constateren hoe die twee toch zo verschillende gezelschappen zich in zo'n korte tijd zo harmonieus en vanzelfsprekend als één nauw samenwerkende groep wisten te presenteren.

NRC Handelsblad Tuesday 2 June 1981

Werkcentrum Dans understood David Gordon's simplicity

Production: Werkcentrum Dans in cooperation with David Gordon's Pick Up Company. Coproduction Big Eyes. Construction and staging David Gordon.

World Première 1 June 1981, Rotterdam Schouwburg. Repeats in Amsterdam (2nd), Arnhem (3rd), The Hague (4th), Utrecht (5th) and Eindhoven (6th).

By Ine Rietstap

The Werkcentrum Dans led off the dance segment of the Holland Festival, which started yesterday, with a contemporary full-length production called Big Eyes. The choice of an English title is not coincidental, because the production is the result of cooperation with the Pich Up Company from the United States led by David Gordon. Earlier in the season David Gordon, assisted by his wife, the dancer Valda Setterfield, worked on parts of Big Eyes with dancers from the Werkcentrum Dans. In the last week these parts have been added to and mixed with those of his own, more or less casually composed,group in this total production.

The work is played against a background of slides. Slides of David Gordon's eyes, but also of texts which one usually hears during rehearsals repeatedly: 'Pauline, you're not doing that right,' 'What are yo up to?' 'Slower', 'larger movements', 'Now faster', etc. The commentary projected is immediately incorporated in the dance and discussed, creating a very relaxed yet well-organised rehearsal atmosphere in which the dancers have their say.

The first segment is 'accompanied' by a telephone conversation along the lines of 'How are you'/'I'm fine' where an individual converses with the whole group, repeatedly leading to a cacophony of voices

all talking at once. Meanwhile the individual (Valda Setterfield) is impassively pushed back and forth, pulled, lifted, dragged and posed. In another segment the dancers explain exactly what they are about to do and in which order.

The movements used by Gordon are simple, direct and natural and usually they are very compellingly varied in the phrases chosen. However sometimes there is to much repetition, leading to a collapse of the initial tension. The end product is a fresh, uncomplicated and attractive work stripped of any trace of obscurity and artistic bombast.

The dancers are playing with everyday movements and obviously enjoying it. It was clear that Gordon had managed to create this spirit amongst the performers and remarkable to see how these two groups, with obvious great differences, had merged harmoniously and matter-of-factly into one integrated group.